

ENLLAÇOS D'INTERÈS

<http://www.joanfmira.info/index.php>

<http://www.nuvol.com/noticies/joan-f-mira-torna-a-pujar-al-tramvia-groc>

<http://www.nosaltresllegim.cat/2014/el-tramvia-groc-de-joan-francesc-mira>

<http://www.lavanguardia.com/54392062631/index.html>

http://www.escriptors.cat/publicacions_quadernsdivulgatius51_jsanz

Biblioteca
Sant **B**artomeu

Ajuntament d'Alpicat

Plaça Països Catalans, 1

25110 Alpicat

Tel. 973 737728

A/e:

biblioteca@alpicat.cat

Web:

<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:

<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

facebook

twitter

HORARI

Dilluns de 14 a 20:30

De dimarts a divendres de 10 a 20:30

Dissabte de 10 a 13:30

Bústia exterior de retorn de préstec.

El proper dia que ens trobarem serà:

30/04/2015

Recordeu:

Ens reunim tots els darrers dijous de mes

Lloc: Biblioteca - Hora: 21:15 - Coordinador: Andreu Loncà

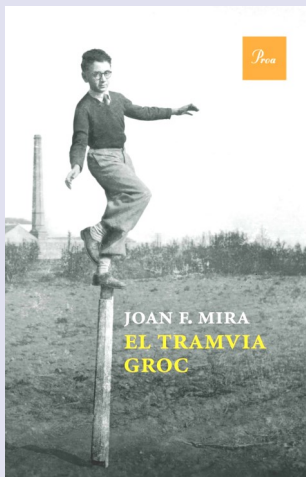
Joan F. Mira *EL TRAMVIA GROC*

És autor de *Borja Papa* i d'una trilogia fonamental, iniciada amb *Els treballs perduts* (1989) –al voltant del mite d'Hèrcules–, continuada amb *Purgatori* (2003) –sobre la part central de la Comèdia de Dante– i tancada amb *El professor d'història* (2008), a partir del mite de Faust. Ha excel·lit en la traducció de grans clàssics, com la *Divina Comèdia* de Dante Alighieri, els *Evangelis* i l'*Odissea* d'Homer.

“No estic segur, ni de bon tros, que ara mateix la vida d'un infant o d'un adolescent, plena d'imatges de colors en alguna pantalla, de jocs electrònics mirant fixament figuretes que corren, s'agiten i esclaten, de missatges escrits amb poques paraules trencades, de relacions irrealis a través de petits aparells, tinga la mateixa substància, emoció i espessor, la mateixa realitat material i carnal que va tindre la meua amb tramvies, antics carrers urbans, trànsit de carretera i camins entre els camps, amb sorolls de motors i de carros i silencis molt llargs, amb portals gairebé sempre oberts i amb portes inexplicablement sempre tancades, amb cases i espais transparents i llocs plens de secret i de misteris, amb quietud, moviment i sorpreses. La terra llaurada i regada, els bancals i les plantes, el món vegetal, els animals, la fusta i el metall, eren el testimoni immediat de la diversitat inacabable d'aquest món, i no calia ni tan sols eixir de casa per constatar la infinita varietat de les persones: aquesta varietat trucava tan sovint al picaporta, ens visitava tan regularment, que ja formava part d'una experiència gairebé quotidiana, de tal manera que allò que podia haver sigut insòlit era en realitat habitual. La varietat dels humans no la trobava només al tramvia, al pas per l'hospital o al carrer de les putes: venia a la porta de casa.”

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

Joan-Francesc Mira va nàixer a València (l'Horta) el 1939. Va estudiar el batxillerat en la Universitat Gregoriana de Roma i la llicenciatura en Filosofia en la Universitat Lateranense de Roma. Més tard, l'any 1962, es llicencia en Filosofia i Lletres per la Universitat de València. Per aquesta mateixa universitat obté el grau de doctor en Filosofia (1971). A partir de 1965 treballa com a catedràtic d'institut. A començaments dels anys setanta resideix a França, on col·labora en el Laboratori d'An-

tropologia Social de la Sorbona i entre 1973 i 1975 és membre de l'equip de C. Lévi-Strauss al *College* de França. A principis dels vuitanta (1980-84), dirigeix l'Institut Valencià de Sociologia i Antropologia Social. Entre 1983 i 1991 exerceix com a professor titular de la Universitat de València. A partir de 1991 (i fins a l'actualitat) desenvolupa la seua activitat docent en la Universitat Jaume I de Castelló. Joan Francesc Mira és autor d'un bon nombre d'estudis i investigacions de caràcter assagístic que giren al voltant de l'antropologia, la sociologia i l'etnografia. Alguns dels títols més destacables són *Els valencians i la terra* (1978), *Crítica de la nació pura* (1984), *Hèrcules i l'antropòleg* (1994), *Sense música ni pàtria* (1995), *Sobre la nació dels valencians* (1997) o *Cap d'any a Houston, Texas* (1998). Així mateix, ha estat director i editor dels quatre volums de *Temes d'Etnografia valenciana* (1983-1991). A més d'assagista, Joan Francesc Mira és autor de diverses obres de caràcter narratiu, tant novel·les com reculls de contes. D'aquest vessant creatiu, en destaquen títols com ara *Els cucs de seda* (1975), *El desig dels dies* (1980), *Viatge al final del fred* (1984), *Els treballs perduts* (1989), *Borja Papa* (1996), *Quatre qüestions d'amor* (1998) o *Purgatori* (2003). Aquesta intensa activitat com a creador la conjumina amb la

publicació d'estudis de crítica i teoria literària, etnologia, antropologia, etc. en diversos mitjans gràfics (com ara *L'Espill*, *Revista de Catalunya* o *Catalonia Review*).

Joan Francesc Mira és un savi que s'ha passat moltes hores llegint i traduint clàssics. Les seves arrels i la seva formació l'han posat en el camí de la reivindicació de la cultura, la història i la llengua, especialment del poble valencià. Per aquest motiu, va rebre l'any 1991 la Creu de Sant Jordi. És soci d'honor de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana i, des del 2012, president d'Acció Cultural del País Valencià. És també conegut per la seva faceta política, ja que durant els anys 2000 i 2003 es va presentar com a candidat del Bloc Nacionalista Valencià.

Joan F. Mira va néixer en un territori de frontera, al barri de la Torre, als afores de València. El seu paisatge fou marcat per la vida rural de l'Horta i tots els valors morals i estètics de la vida del camp. Però, alhora, era un paisatge marcat pel tramvia, un element inequívocament urbà, que passava davant de casa seva, i d'un taller a l'altra banda del carrer. Un carrer que és camí i carretera també, la Via Augusta romana, per on simbòlicament el Mira petit, de la finestra estant, veu passar l'estela de dos mil anys de civilització.

El tramvia groc són unes memòries literàries, ni convencionals ni corrents, que relaten el final d'una època i el principi de la que vindrà després. Amb una prosa de punt de ganxo, com diu Mira, que et fa veure les coses amb molt de detall sensorial, i tot seguint una sintaxi no pas trencada sinó tota enllaçada, com fent ganxet. Una prosa que té cadència i ritme intern, que remet a una literatura primigènia de paraula parlada.